

Kenny svíral loketní opěrky sedadla tak silně, až ho z toho bolely klouby. Když letěl poprvé, bylo to pro něj vzrušující dobrodružství. Jenže teď z toho byla spíš nepříjemná povinnost.

Boeing 747 se v turbulencích znovu propadl a Kenny cítil, jak mu žaludek stoupá do krku, dokud se znovu celou svojí vahou nezabořil do sedadla. Připadal si jako na zpomalené horské dráze, jen to byla o dost menší zábava.

Uklidni se, říkal si Kenny, je to bezpečnější než cestování autem. Snaž se nemyslet na to, že jsi připoutaný v přetlakovaném kovovém válci, který váží tisíc tun a letí v jedenáctikilometrové výšce rychlostí tisíc kilometrů za hodinu. Je to naprosto bezpečné.

Palubní stevard, podle jmenovky Daniel Mayer, si v uličce vedle něj klekl na jedno koleno a poplácal ho po napjaté ruce. „Máš strach z lítání?“ zeptal se s nacvičeným úsměvem.

Kenny zavrtěl hlavou, což se ztuhlou krční páteří nebylo snadné. „Ne,“ procedil skrz zaťaté zuby. „Jenom z toho, že spadneme. Proč musíme letět v turbulencích zrovna

v době, kdy se roznáší jídlo? Děláto to snad schválně, aby se všem vylilo pití?“

Dan se usmál. „Neboj. Na trase ze Seattlu do Tokia jsem letěl snad už stokrát a pořád jsem ještě tady. A už brzo budeme přistávat.“ Pak zabloudil pohledem k prázdnému sedadlu vedle Kennyho. „Cestuješ sám?“

Kenny přikývl. „Jo. Letím za tátou. On tam pracuje. Budu u něj přes léto.“

„Vidím, že kdovíjakou radost z toho nemáš.“

Kenny pokrčil rameny. „No... to je složitý.“

Daniel ho znovu poplácal po ruce a vstal. „Letíš do Japonska poprvé?“

Kenny opět přikývl.

„Bude se ti tam moc líbit. Je to nádherná země. Všechno tam totiž je supermoderní a supertradiční současně.“

„Kenny Blackwood?“ ozval se ženský hlas.

Kenny i stevard vzhledli. Před nimi stála v uličce japonská letuška. Na ruku měla bílé rukavičky a držela v nich nějakou obálku. Na její jmenovce stálo *Naoko Iwamoto*.

„Sedadlo 57-C? Kenny Blackwood? Jsi to ty?“ zeptala se znovu.

Kenny přikývl.

„Požádali mě, abych ti před přistáním předala tohle,“ řekla Naoko a podala mu obálku.

Dan nadzvedl obočí. „Odkdy si hrajeme na pošťáky?“ zamumlal.

Naoko se na něj jen usmála a šla dál.

Kenny obracel obálku v ruku. Nic se na ní nepsalo,

byla zalepená a uvnitř cítil okraje složeného papíru a nějaký malý váleček tvaru a velikosti rtěnky.

To je divný, pomyslel si. Kdo by mi asi tak posílal dopis do letadla? A hlavně, kdo by vůbec mohl vědět, kde budu?

Rozřízl obálku plastovým nožem z jídelní sady a vytáhl z ní jediný ručně popsaný list papíru. Hned se pustil do čtení:

Mému nejdražšímu vnukovi Kennethovi.

Ano, vím, že nesnášíš, když ti někdo říká ‚Kenneth‘, ale mohlo to být i horší. Tvoje babička chtěla, aby ses jmenoval Aloysius.

Pokud je všechno v pořádku, čteš tento dopis někde vysoko nad Tichým oceánem na palubě letadla směřujícího do Japonska, kam jsem tě poslal, abys strávil letní prázdniny se svým otcem.

Vzpomínám si, jak jsem se cítil, když jsem cestoval sám do cizí a neznámé země. Jakmile jsem se ale přizpůsobil místním zvykům, zjistil jsem, že je to kouzelné místo. Napadlo mě, že i pro tebe by tohle mohla být podobná cesta za poznáním sebe sama.

A pokud bych ti měl nějak poradit, pak takto: věř si, důvěřuj svým pocitům, dělej to, co je správné, zejména

*tehdy, když to vůbec není snadné, a jestli půjdeš k vodě,
vždycky měj u sebe okurku.*

S láskou

Tvůj dědeček Lawrence

Kenny na dopis zamračeně hleděl. Jeho dědečkovi už bylo přes devadesát let. Dřív býval profesorem orientálních studií, ale teď už byl v důchodu. Žil v hrabství Buckinghamshire. Byl sice známý svou výstředností, ale tohle bylo dost divné i na něj.

Kenny papír otočil a pak se znovu podíval do obálky. Uvnitř byl ještě malý kousek průsvitného papíru zhruba o velikosti poštovní známky a malá dřevěná píšťalka.

Jako první Kenny vytáhl ten kousek papíru a přidržel ho pod stropní lampičkou. Psalo se na něm ještě něco.

*Udělej si kopii toho dopisu. Píšťalku použij jen v případě
nouze. A tento papírek teď sněz.*

Kenny se neubráníl úsměvu. Dědeček měl vždycky slabost pro tajemno, hádanky a kódy. Minulé léto dokonce chtěl, aby Kenny odletěl ze Států a doprovázel ho při nějaké náročné honbě za pokladem.

Tohle byla zjevně další z jeho promyšlených her. Kenny jen pokrčil rameny, vyndal mobil a dopis jím vyfotil. Pak

uždibl jeden z rohů perleťového papíru. Na jazyku se mu rozpustil jako oplatka. *Jedlý papír*, pomyslel si, a pak si nacpal zbytek do pusy.

Takže mu zbyla píšťalka. Kousek bambusu se škvírkou na foukání, čtvercovým otvorem nahoře a vyvrtanou dírkou na konci. Zespodu v ní byl vyřezaný nějaký symbol:

狸

Kenny vykoukl přes opěradlo, aby se přesvědčil, jestli se někdo nedívá, a pak do píšťalky opatrně foukl. *Fúúúú*. Žádný zvuk z ní nevyšel. Kenny to zkusil znovu, tentokrát silněji. *Fúúúúúú*. Stejně jako prve ale neslyšel nic víc než svůj vlastní dech. Říkal si, že v tom musí být nějaký trik, a foukl ještě jednou, vši silou, jakou dokázal vydolovat z plic. *Fúúúúúú...*

Ještě během foukání se zarazil, protože seshora se z příhrádky pro příruční zavazadla ozvalo zuřivé klepání. Kenny ztuhl s píšťalkou u rtů a zaposlouchal se. Klepání sice ustalo, ale nahradilo ho škrábání vycházející ze stejného místa. Naskočila mu z toho husí kůže. *To je naprosto šílený*, pomyslel si a uvažoval, co má dělat.

Vtom se ozvalo pípnutí palubního systému a Kenny sebou trhl. „Právě zahajujeme závěrečný sestup k mezinárodnímu letišti Narita,“ ohlásil stevard.

Zatímco ostatní cestující vzali to hlášení jako výzvu k tomu, aby vstali ze svých sedaček a vydali se k posledním cestám na toalety, začali uklízet příruční zavazadla pod se-

dadla a do přihrádek u stropu, nebo se aspoň jen tak protáhli a zívli si, Kenny vstal a zahleděl se na dvířka přihrádky nad svým sedadlem. Chtěl ji otevřít, podívat se dovnitř, ale bál se toho, co by tam mohl objevit. A tak na přihrádku alespoň dvakrát zaklepal. A zevnitř se jako odpověď ihned ozvalo: *tuk tuk*. Kenny se zhluboka nadechl, maličko pootevřel dvířka a nakoukl dovnitř.

Zevnitř na něj hleděly dvě kulaté lesklé oči. Kenny překvapeně vyjekl, uskočil dozadu a skončil v klíně extrémně rozložitě dámy, která si právě pochutnávala na arašídech z pytlíku.

„Dávej pozor, co děláš!“ okřikla ho, když se arašídy rozkutálely po podlaze.

„Moc se vám omlouvám, madam,“ zamumlal Kenny a dal se na ústup. Od pootevřené skříňky se ale držel v uctivé vzdálenosti.

Vtom se u něj znovu zjevil ten stevard Daniel. „Potřebuje někdo pomoc?“ zeptal se.

Kenny ukázal na přihrádku pro zavazadla. „Je tam... Je tam... nějaká věc, tam uvnitř.“

„Nějaká věc? A jaká? Stalo se snad něco s tvou taškou?“

„Ne, je tam... nějaké zvíře,“ řekl tiše Kenny.

„Není na vtípky trochu pozdě? Poslyš, já vím, že máš za sebou dlouhý let, ale už jsme skoro na místě a brzy se dostaneš z letadla ven,“ připomněl mu Daniel.

„Ale já mluvím pravdu,“ bránil se Kenny rozechvěle. „Tam vevnitř je nějaké zvíře. Vážně.“

„Zvívata nemají v letadlech co pohledávat,“ ozvala se

dáma s arašídý. „To ví přece každý. Nikdy v životě jsem neslyšela, že by si někdo takhle vymýšlel.“

„Dobře, dobře,“ zasáhl Dan a vzal za držadlo. „Tak se tam dovnitř podíváme, ať víme, co se tu děje.“

Kenny se držel za stevardem a nahlížel mu přes rameno. Dvířka se vyklopila vzhůru a za nimi se v té široké přihrádce rozvalovalo tlusté chlupaté zvíře veliké asi jako jezevec. Se zkříženými nohama se opíralo o Kennyho batoh. Vypadalo trochu jako liška: mělo dlouhý čumák a červeno-hnědou srst. Packy mělo černé a od nich ta tmavá srst stoupala přes hrudník a čenich až k očím.

„Tak vidíš,“ řekl Dan. „Nic tam není, jen tvůj batoh.“

Kennymu spadla brada. „Vy jste...? Copak... copak vy nevidíte...?“

To záhadné stvoření na Kennyho zamávalo packou a přiložilo si prst k našpuleným rtům. Pak zazívalo a uprdlo se. Kenny chvíli jen překvapeně zíral. Když se pak rozhlédl kolem sebe, zjistil, že ho všichni cestující starostlivě pozorují.

„Vidíte... vidíte tu věc... ještě někdo?“ koktal a ukazoval na chlupaté zvíře.

„Chlapče, vůbec nic tam není,“ zopakovala odměřeně dáma s arašídý.

„Chudáček, musí už být vážně unavený, když z toho má halucinace,“ politoval ho někdo.

„Nejspíš je na drogách,“ dodal někdo jiný. „Známe přece tu dnešní mládež, že?“

„Ale *no tak*. Je to snad nějaký hloupý vtíp?“ podívoval se Kenny zvýšeným hlasem a hleděl při tom z jednoho obličě-

je na druhý. „To mi vážně všichni chcete říct, že nevidíte to... tu věc tam vevnitř?“

Kennymu na tu otázku odpověděly řady nechápavých tváří. Pak se cestující vrátili k přípravám na přistání.

„Poslyš, mladíku, myslím, že je načase, aby ses vrátil na své místo a připoutal se,“ řekl mu Dan milým, ale rozhodným hlasem. „Pobavili jsme se, ale teď už to přestává být vtipné, ano?“

Kenny strnule přikývl a naposledy se podíval na to chlupaté stvoření, které se válelo po jeho batohu. Ještě než Dan přiklopil dvířka, poslalo mu vzdušný polibek. Kennymu se zatočila hlava, žuchl zpátky do svého sedadla a zapnul si pás.

Uličkou k němu přicupitala japonská letuška Naoko. Vzala si od něj odpadky a tiše se zeptala: „To zvíře, cos viděl, bylo velké a chlupaté a mělo černé oči jako mýval?“

Kenny přikývl. „Jo, ale jak to...?“

Naoko se usmála. „Já jsem ho taky neviděla.“ Pak na něj spiklenecky mrkla.